

uden noget Partihensyn. At Sagen er vanskelig, har jo vist sig ved, at man er kommen saa langsomt frem i Tidens Løb, men desto større Kraft maa man saa lægge i for at naa frem til Maalet — det er jo en Pligt over for dem, hvis Repræsentanter vi ere, og hvis Tarv vi have at varetage.

Det er flere Gange, bl. a. i Fjor, udtalt her i Tinget i Anledning af det Forslag, som da var fremme, og som atter er forelagt i Aar, at naar der er Spørgsmaal om en betydelig større Pengeydelse fra det offentlige i dette Øjemed, end der hidtil er givet — der er jo saaledes Tale om, at man ved det nævnte Forslag indtil videre vilde gaa op til 9—10 Mill. Kr., medens det offentlige jo efter den hidtil gældende Ordning endnu kun har anvendt i de sidste Par Aar 5 Mill. Kr. aarlig — var det dog, naar der stilles saadanne Krav til Statskassen, naturligt først at overveje, om man er inde paa en Vej, der kunde føre til en i alle Henseender heldigere Løsning, ikke alene en Løsning, hvorved de, der skulle have Understøttelsen, kunne faa mere og faa Understøttelsen i en bedre Form, men tillige en Løsning, hvorved Samfundet som Helhed kunde vinde. Fra forskellige Sider i dette Ting er der da blevet peget paa Forsikringsvejen, som jo ogsaa ganske naturlig ligger for, og den ere vi ogsaa her slaaede ind paa. Vi ere ikke, som det jo har været fremme baade her hjemme og andetsteds, gaaede til en tvungen Forsikring, vi have holdt os fuldstændig til Frivilligheden. Da Spørgsmaalet saa bliver, om det er en Vej, ad hvilken man kan naa frem, skal jeg tillade mig at minde om, at netop i de sidste 10 Aar har Livsforsikringsvæsenet taget et meget stærkt Opsving her hjemme. Ikke alene have de ældre, men ogsaa ny tilkomne Selskaber her i Hovedstaden tegnet et stedse stigende Antal Forsikringer, men der er ogsaa flere Steder i Provinserne oprettet Selskaber med Hovedsæde derude, som have gjort forbausende gode Fremskridt, og der er oprettet Selskaber med Hovedsæde her i Hovedstaden, Selskaber, som særlig have taget Sigte paa de Befolkningslag, man i den foreliggende Sag og ved Alderdomsunderstøttelsesspørgsmaalet i det hele taget ønsker at komme til Hjælp. Det har vist sig ganske uventet, at disse Selskaber ere slaaede overordentlig stærkt an. Der er flere af dem. Blandt andet har „Dansk Folkeforsikringsselskab“ i Løbet af ganske faa Aar tegnet over 30,000 Forsikringer, hvoraf Størsteparten falder i de Befolkningslag, der høre til de

smaatstillede. Der er altsaa ingen Tvivl om, at der er baade Trang, Lyst og Evne i Befolkningen til at slaa ind paa denne Vej.

Vi have først og fremmest stræbt mod en Ordning, hvorved der ikke blev sat et Skel mellem dem, der ere saa velstillede, at de ikke komme med i denne Sag, og dem, der ere saa smaatstillede, at for dem staar Adgangen aaben. Som det vil ses af Forslaget, er det kun i en Overgangsbestemmelse, og vel at mærke ikke med Hensyn til Optagelse som Interessenter i Selskabet, men med Hensyn til Opnaaelse af et vist bestemt Gode, nemlig Ekstrarenter for ældre, at saadant findes. Det er kun der, Spørgsmaalet træder frem om det større eller mindre, de bedre eller daarligere Kaar. Med Hensyn til Forsikringssystemet have vi da sagt som saa: De Penge, der opspares, skulle tjene til Forsørgelse, og følgelig, naar Dødsfald indtræder, for saadan Forsørgelse skal tiltrædes, kommer eventuelt det af den paa-gældende Interessent opsparede hans efterladte til gode med fuld Rente. Dette vil altsaa sige, at Anstalten over for saadanne, for hvilke Dødsfald indtræder, for saadan Forsørgelse er tiltraadt, virker nærmest som en Sparekasse, blot med den Forskel, at vedkommende ikke selv i levende Live kan faa Pengene ud. Der er dernæst truffet den Ordning, at jo mere en Mand selv opsparer sig til dette Formaal, desto større Statstilskud kan han ogsaa opnaa, og der ligger her en Belønning for Flid og Sparommelighed. Der er desuden sat den Præmie for at anvende sine Kræfter, at man eventuelt kan, naar man bliver ældre, opnaa en større Statshjælp. Der ligger ligeledes heri, mene vi, en stærk Spore for Lysten til at benytte sine Kræfter og for Selvstændighedstrangen.

Med Hensyn til Opsparingssystemet er det jo mange Steder en Vanskelighed af stor reel Betydning, at man, naar man vil sætte noget fast, kun kan gøre det paa visse bestemte Tider af Døgnet, og at det maa gøres paa Steder, som ofte ere meget fjerntliggende. Dersom man uden synderlig Ulejlighed kunde sætte Smaabeløb fast, er der ingen Tvivl om, at det saa vilde ske i uhyre mange Tilfælde, medens saadanne Smaabeløb nu i Virkeligheden ofte gaa tabte, stundom uden at gøre synderlig Nytte. Derfor mene vi, at det af os i Loven optagne Sparemærkesystem er en meget vigtig Faktor for at naa godt frem mod det Maal, man her har sat sig.

Der har jo om denne Sag været fremsat — saa vel her hjemme som ogsaa